

stærkere, at der i Fremtiden skulde ydes en stærkere og direkte Hjælp til Landbosforeningerne der, hvor det saa klarlig ses, at der er Trang dertil. En Fordel ved det nuværende Præmierings-system skal jeg nævne, og det er den, at det ganske vist vækker Ræppelyst, som jo er nødvendig, samt at det ogsaa bringer Omægnens Dyrbestand til Dyrskuerne, hvilket maa fordres, fordi man paa den Maade faar et nogenlunde godt Overblik over Dyrbestanden i Egnen, hvad jo ikke kan undværes. Men der er ogsaa efter min Mening temmelig betydelige Mangler ved Præmierings-systemet. Jeg skal saaledes tillade mig at advare imod, at man har for megen Tro dertil, og særlig, at man drager Paralleler med England, thi her frygter jeg for, at Sammenligningen ligesom mange andre Sammenligninger med andre engelske Forhold vil komme til at halte; Englænderne ere anderledes stillede end de Danske, jbl. A. ogsaa i dette Forhold. Den engelske Nation kan man vel sige er en fuldkommen Sportsnation; men Sporten hører ikke hjemme i Danmark; vi ere ikke en Sportsnation. Det er almindeligt i England, at en Mand sætter hele sin Energi ind og anvender betydelige Pengesummer paa at slaa sine Konkurrenter paa Dyrskuerne, hvad enten det er for at skaffe en udmærket Hest, en udmærket Ko eller en Gedebug tilveie. Naar han blot kan naae at seire paa Dyrskuerne, gjør han overmaade meget derfor, hvad ikke er almindeligt hos os. Det er nemlig saaledes hos os, og det vil vistnok Alle erkjende, at have vi en god Ko eller Hest, sende vi den ind til Dyrskuerne, men faae vi ingen Præmie, gjøre vi os ingen Umage for at seire næste Aar. Naar vi ikke ere heldige i Aar, ville vi ikke være med i Fremtiden. Det maa ogsaa erindres, at Forholdene ogsaa i anden Henseende ere helt forskjellige her til Lands. I England er det ganske almindeligt ved Dyrskuerne, at kun de bedste Individuer drages frem mellem en Del ypperlige Dyr, medens Tilfældet her er, at vi fremdrage de bedste Individuer blandt temmelig middelmaadige Dyr. Jeg tror, man kan sige, at hvor udmærket Præmierings-systemet kan være ved de udmærkede Volsdyr i Egnen, lige saa farligt kan det ogsaa være i det modsatte Tilfælde, hvor man kommer til at præmiere daarlige Dyr eller Dyr, som

ikke ere tjenlige til Avl. Enhver, der har været tilstede ved vore Dyrskuer, vil erindre, at dette meget ofte har været Tilfældet; de ville vistnok erindre, at der mange Gange er givet Præmie til Dyr, som langtfra ere præmieverdige. Der er derved sat et Mærke paa vedkommende Kreatur, som skulde sige, at dette Kreatur skulde Landbrugerne bruge som Volsdyr, medens det var bedre, om der var kommet et Mærke paa det, som angav, at de skulde holde dem langt borte fra det, naar de vilde have en Vesteler. Det er min Mening, at der ved de daarlige præmiebelønnede Kreaturer er gjort ligesom Skade, og at det vilde have været heldigere, om Dyrskuekommissionerne havde sagt: Vi kassere alle Dyr; søg at skaffe Over nye andre Steder fra, som ere mere tjenlige end dem, der ere tilstede. Jeg vil derfor nok ønske, at vi i Fremtiden ikke altsor stærkt holde fast ved det gamle Præmierings-system, men se at komme hen mod det, som jeg anerkjender er anthydet i Forslaget, nemlig at der ydes direkte Hjælp til Landbosforeningerne, hvor der virkelig er Trang til det. I det Hele taget maa jeg sige, at efter min Mening bør et saa praktisk Forhold som Husdyravlen helst overlades til det private Initiativ, og der bør fra Statens Side ikke komme Indblanding deri, undtagen forsaavidt Staten kan yde Foreningerne, ikke alene Landbosforeningerne, men ogsaa andre Foreninger, Hjælp direkte, hvor de ikke magte Sagen. Men i en Henseende maa jeg sige, at der er en Undtagelse fra denne Regel, nemlig med Hesteavl. Her forekommer det mig, at vi i Danmark ere hjorte fuldstændig fast, vi have efterhaanden, ja, jeg vil ikke gjerne sige det, men det er Tilfældet, faaet saa mange daarlige Hesteracer, at man, med Undtagelse af den jyske, maa sige, at Hesteracerne i Danmark ere særdeles ringe. Jeg tror ikke, at det private Initiativ eller Landbosforeningerne eller andre Foreninger, til Trods for at de have arbeidet med stor Omhu og Kraft i saa Henseende, kunne magte denne Sag, den kan ikke gaa frem uden at Staten vil tage den i sin Haand, enten i Retning af Statsstutteri eller Hingstedepoter, saaledes at der rundt om i Landets forskjellige Dele blev udstationeret Stodhingste. De private kunne ikke overkomme en saadan Sag, navnlig fordi den er for